

Львів дн. 12.3.1902.

Високоповажаний Пане Доктор!

Зі встиду за колишні, я написала вірш, по можливості
не-абстрактний, котрий, ось нідею, я післати Високо-
поважаному Пану Докторови. Прошу дарувати
мені, що нас забирало.

З глибоким поважанєм
Катерина Гриневичева.

Мадонна з лілії.

А тільки образ твій, намальований в плен-ері,
 В рефлексах лонідних, що крізь коронку ран,
 З треметом валілись, мов птахи срібнопері,
 Подібні (якби це добрий) снам.

З пречистих раши лілій, ти вироста студенна,
 Мов з леду, сталіквіт'я, що в білій млі повис,
 Налеб ніколи ще, трівог ружних Генна

Не похилвала тебе в низ.

А тільки доси ще ті рани ажурові
 Вираз і шепат барв і сонидь рефлексе сонний,
 Забулося лиш пелі в багатій сій обнови
 (прозоре) Лице Мадонни.